

nost, že žal. úřad námitky společenstva týkající se jiných veř. zájmů, než průkazu způsobilosti, neodmítl jako nepřipustné, kompetenci nss-u založiti nemůže.

Z těchto důvodů jsou veškeré námitky stěžujícího si společenstva, pokud se netýkají otázky průkazu způsobilosti, nepřipustné.

Bylo se proto nss-u omeziti na řešení otázky, zdali Jan K. podal průkaz způsobilosti ve smyslu § 2 min. nař. z 29. listopadu 1910 č. 212 ř. z. — — — —

Č. 6599.

Četnictvo. — Státní zaměstnanci: * Příslušník sboru četnického býv. uherského státu není zaměstnancem státního úřadu nebo státního ústavu ve smyslu zák. z 15. dubna 1920 č. 269 Sb.

(Nález ze dne 31. května 1927 č. 11.709.)

Prejudikatura: Boh. 5420/26 adm.

Věc: Josef K. v P. proti ministerstvu vnitra o převzetí do činné služby četnické.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l podal dne 30. ledna 1922 presidiu min. rady žádost, aby byl přijat zpět do svého předešlého zaměstnání, neb aby byl pensionován dle čsl. zákonů, uváděje, že v době propuštění ze služby byl četnickým rotmistrem se 17letou službou a posledním pobíraným platem 13.200 Kč ročně. Výnosem ze 16. listopadu 1922 vyslovalo min. vnitra, že st-le nelze převzít do evidence čsl. četnických pensistů, ježto sloužil po státním převratu ještě dále jako četník maďarského státu, do služeb čsl. četnictva se včas nepřihlásil a nebyl pensionován býv. král. uh. vládou ani vládou republiky čsl. — — — —

Nař. rozhodnutím pak vyslovalo min. vnitra, že k dalším žádostem došlým dne 14. listopadu 1925, pokud se týče dne 19. listopadu 1925, nelze st-li povolit výplatu odpočivných požitků na vrub republiky čsl. — — — —

O stížnosti, uplatňující, že st-l, nebyv ze služby propuštěn, stal se vydáním zák. č. 269/20 zaměstnancem čsl. státu, a že jest proto žal. úřad povinen přijati jej do činné služby se zákonnými požitky, bylo uváženo:

Zákon z 15. dubna 1920 č. 269 Sb., jehož se st-l dovolává, prohlašuje v § 1, že státní úřady býv. státu uh. (král. uh. úřady) na Slov. a na Podk. Rusi zřízené, jsou státními úřady republiky čsl., jedná pak v paragrafech ostatních o právních poměrech úředníků a zřízců ustanovených u úřadů v § 1 jmenovaných a praví v § 8, že ustanovení tohoto zákona platí obdobně také pro státní úřady býv. státu uher. a pro úředníky a zřízence těchto ústavů, pokud byli podle práva uherského trvale ustanovenými státními úředníky nebo zřízenci. Má tedy zákon č. 269/20 za předmět úpravu poměrů úředníků a zřízců u státních úřadů a ústavů býv. státu uher., jak ostatně také v titulu zákona výslovně jest uvedeno, a může se norem tohoto zákona dovolávati pouze ten, kdo byl úředníkem nebo zřízcem státního úřadu nebo ústavu býv. státu

uher. na Slov. a Podk. Rusi. Státním úřadem ve smyslu zák. č. 269/20 sluší, jak patrně z demonstrativního výpočtu úřadů v § 1 vlád. nař. ze 6. července 1920 č. 428 Sb., vydaného k provedení zák. č. 269/20, rozuměti ona zařízení, která vykonávající státní moc, nadána jsou určitým imperiem, ústavem pak soubor technických zařízení na technickém podkladě, určený k tomu, aby trvale sloužil určitému účelu veřejné správy. Naproti tomu uherské četnictvo bylo, jak vymezeno v § 1 zák. čl. III/1881, vojensky organisovaným sborem, zřízeným ke konání veř. služby bezpečnostní.

Z vymezení těchto se podává, že příslušníka sboru četnického býv. státu uher. nelze pokládati za zaměstnance státního úřadu nebo ústavu ve smyslu zák. č. 269/20.

Byl-li tedy st-l, jak sám v adm. řízení udával a ve stížnosti rovněž opakuje, strážmistrem býv. uher. král. četnictva, nepatřil, nejso úředníkem nebo zřízcem státního úřadu nebo ústavu býv. státu uher., ke kategorii osob, jejichž právní poměry byly cit. zákonem č. 269/20 upraveny a nemůže proto z norem tohoto zákona pro svůj služ. poměr žádných nároků dovozovati. Jestliže však svůj nárok o tento zákon přece opírá, jest právní základ, ze kterého vychází, zřejmě mylný, a jsou pak již z tohoto důvodu bezpodstatny i veškeré důsledky, jež na tomto mylném základu buduje. — — — — —

č. 6600.

Pozemková reforma: Rozhoduje o žádosti podle § 11 zák. zák., jest stpů povinen zkoumati z úřední moci, zda osoby uplatňující nárok podle § 11 zák. zák. jsou k tomu oprávněny, a zda všechny osoby, jimž nárok ten přísluší, také skutečně nárok uplatnily, pokud se týče, zda jim byla dána příležitost, aby nárok ten uplatniti mohli.

(Nález ze dne 31. května 1927 č. 11.758.)

Věc: Šimon Sch. vlastním jménem a jako opatrovník nezletilých Juraje, Imricha, Štěpána a Alžběty Sz., Štěpán Sch., Leona Sch. a Bedřiška Sz. proti státnímu pozemkovému úřadu stran propuštění půdy ze záboru.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: Výměrem z 18. listopadu 1924 oznámil stpů Šimonu Sch., jako vlastníku velkostatku T., zamýšlené převzetí nemovitostí k velkostatku tomu patřících, a on podáním ze 13. října 1925 žádal, aby některé nemovitosti jiným vlastníkům prý patřící nebyly pokládány za součást souboru jeho majetku zabraného, a u ostatních nemovitostí uplatnil nárok dle § 11 zák. zák. — Dne 18. ledna 1926 byly za účasti plnomocníka st-lova zjišťovány vlastnické poměry nemovitostí, o nichž st-l tvrdil, že mu nepatří, a dne 19. ledna 1926 provedeno bylo místní šetření o žádosti st-lově podle § 11 zák. zák. Otázka, komu patří vlastnický nemovitosti, u nichž Šimon Sch. uplatnil nárok dle § 11 zák. zák., vůbec zjišťována nebyla. — Nař. výměrem uznal stpů, že řada nemovitostí nepatří do souboru zabraného majetku Šimona Sch., a vyřešil mu z ostatního majetku nárok dle § 11 zák. zák. — — —